

РЕШЕНИЕ

№ 1922

гр. София, 23.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 23.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **984** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващи от Административнопроцесуалният кодекс във връзка с чл. 118, ал.1 от Кодекса за социално осигуряване.

Образувано е по жалба на Л. Н. А., чрез адв. М. К. срещу Решение № 1040-21-34/13.01.2021г. на директора на Териториално поделение (ТП) на НОИ С.-град, с което са потвърдени Разпореждане № 214-00-3532-4/24.11.2020 г. и Разпореждане № 214-00-3532-5/24.11.2020 г. на Ръководителя на осигуряването за безработица в ТП на НОИ- С. град. Релевира се, че обжалваното решение и потвърдените с него две разпореждания са незаконосъобразни, постановени при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и нарушения на материалния закон- отменителни основания по чл.146, ал.1 ,т.3 и т.4 АПК. Твърди се, че влизането в сила на разпореждането, с което е отменено разпореждането за отпускане на ПОБ е преюдициално спрямо издаването на акт, с който това обезщетение се отказва, а в случая това не е налице. На следващо място, в Разпореждане №214-00-3532-4 от 24.11.2020 г., с което се отменя предходното Разпореждане №214-00-3532-1 от 25.06.2014г. органа не се е мотивирал дали го отменя на основание т.1 или т.2 от чл.54ж, ал.2 КСО. Освен това оспорва по същество приетото от органа, че А. не е полагала труд за срока на трудовия договор при работодателя [фирма], като това трудово правоотношение продължило 14 дни, позовавайки се на трудовата книжка като официален удостоверяващ документ. Според жалбоподателят, заличаването на данни при работодателя не изключва

правото на ПОБ по чл.54а КСО, тъй като за упражняването му законодателят не предвиждал осигуряването да е налице непосредствено преди сезиране на административния орган /Решение №13758 от 05.11.2020 г. по адм.д.9898/2020г., VI Отд. на ВАС/. Към 16.06.2014 г., когато жалбоподателят е подал заявлението за отпускане на обезщетение, същият е имал стаж за периода 15.07.1987г.- 31.05.2014 г, т.е. за период от 26 години, 10 месеца и 16 дни е налице непрекъсваемост на трудовото и осигурително правоотношение, поради което отговаря на изискванията на чл.54а, ал.1 КСО към 24.06.2014 г. за отпускане на ПОБ. Моли съда да отмени обжалвания акт и върне преписката на органа.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя поддържа жалбата и моли съда да я уважи. Претендира разноски, съгласно списък.

Ответникът по жалбата- Директора на ТП- НОИ- С. град чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Моли съда да приеме оспорването по чл.193 ГПК за успешно и изключи от доказателствения материал оспорените документи. Поддържа мотивите, изложени в обжалваното решение. Допълва, че длъжностното лице не е било сезирано с искане за отпускане на ПОБ от предишен работодател, а с „Д.Г.Строй“, поради което липсвало правно основание при отмяна на разпореждането за отпускане да бъде извършена такава преценка спрямо предходния работодател. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение и за експертизата- 300лв. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призовани не изпращат представител, не взимат становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Със заявление вх. № 214- 00-3532/16.06.2014 г. Л. Н. А. е сезирала административния орган с искане за отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО, към което е приложена заповед №075/16.06.2014г. от [фирма] за прекратяване на трудовото й правоотношение, считано от 15.06.2014 г. на основание чл. 71, т. 1 от КТ и връчена на същата дата /л.96 и сл./.

С разпореждане № 214-00-3532-1/25.06.2014 г. на длъжностното лице по осигуряването за безработица е отпуснато ПОБ в размер на 59.03 лв. дневно за срок от 15.06.2014 г. до 14.06.2015 г. /л.94/. Преценката на правото на ПОБ е извършена към датата на подаване на заявлението - 16.06.2014 г. по последното прекратяване на осигуряването и съобразно правното основание, посочено в заповедта за прекратяване на правоотношението, релевантни за определяне на размера и периода за изплащане на ПОБ (чл.54б, ал.3 и чл.54в, ал.1 от КСО).

При извършена през 2018 г. и 2019 г. проверка по разходите на ДОО от контролен орган на ТП на НОИ - С. град на осигурителя [фирма], приключила с Констативен протокол № КВ-5-21-00673548/18.09.2019 г. /л.65/, както и съгласно предоставената информация от страна на компетентните институции Национална агенция за приходите и Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, са установени следните относими обстоятелства:

От Търговския регистър /ТР/ е видно, че с Решение № 1 от 04.08.2005 г. по ф. д. 8627/2005 на Софийски градски съд е регистрирано дружество [фирма], ЕИК[ЕИК] със собственици на капитала и управляващи Г. Н. и Д. Д.. На 08.05.2012 г. в ТР за едноличен собственик и управител на дружеството е вписан И. К. Д., ЕГН [ЕГН], съгласно данни от ТР, лицето е собственик/ управител общо на 8 дружества. За И. Д.

са подавани уведомления по чл. 62, ал. 5 от КТ за сключени трудови правоотношения с различни дружества за периода 2004 - 2015 г., съгласно които лицето е заемало длъжности „кофражист“, „ниско квалифициран работник в строителството“, „общ работник“, „охранител“, „работник строителство“, „бойджия сгради“.

От страна на проверяваното дружество съгласно Наредба № 5 от 29.12.2002 г. за съдържанието и реда на изпращане на уведомлението по чл. 62, ал. 5 от КТ в компетентната ТД на НАП са подадени уведомления за сключване/ прекратяване на 342 бр. трудови договори с 280 лица, като договорите са сключени за периода от м. 02.2007 г. до м. 04.2019 г. вкл..

За наетите лица за цитирания период са подавани данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО с вид осигурен “01“- за работещи по трудови правоотношения, с осигурителен доход от средния до максималния осигурителен доход (съгласно ЗБ на ДОО за съответните години). Подавани са данни с декларация обр. 1 на едни и същи дати през 2017- 2018 г. за периоди от 2012 до 2016 г. за голям брой лица с вид осигурен “14“- за работещи без трудови правоотношения с осигурителен доход близък или равен на средния осигурителен доход (съгласно ЗБ на ДОО за съответните години).

В ТР не се визуализират публикувани годишни финансови отчети за дейността на дружеството от 2011 г. до момента.

При извършена справка в „Регистър Приход“ в информационната система на НОИ е установено, че за периода от месец ноември 2010 г. до месец март 2019 г. вкл. няма данни за внесени осигурителни вноски по фондовете на ДОО, като към дата на проверката задълженията за наетите по трудови правоотношения лица са в размер на 232 815,61 лв. (изчислен по подадените данни по чл. 5, ал. 4 от КСО в ТД на НАП).

От страна на дружеството се установени подадени в ТП на НОИ - С. град приложения с попълнени данни и ползване права за временна неработоспособност- в размер на 40 475,03 лв., отнасящи се за 10 лица.

В [фирма] са наемани лица за кратък период от време, като след прекратяване на правоотношението си, същите са подавали заявления за отпускане на парично обезщетение за безработица.

При осъществената на 13.09.2019 г. проверка на място от контролните органи на ТП на НОИ - С. град на адреса вписан в ТР за седалище на дружеството [населено място],[жк], [улица], ет. 1 не е открит управител или представител на дружеството, не е установена табела указваща наличие на фирма [фирма].

С писмо изх. №1043-21-625#3/11.06.2019 г. до ТД на НАП - С. град е изисквана информация, относно упражняваната от [фирма], ЕИК[ЕИК] търговска дейност, подаваните годишни данъчни декларации по чл. 92 от ЗКПО, годишни финансови отчети, регистрирани търговски обекти и фискални устройства, регистрираните обороти, както и дали лицата за които от страна на дружеството са подавани данни по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО са упражнявали трудова дейност в дружеството.

В постъпилния отговор вх. №1043-21-625#4/18.07.2019 г. от ТД на НАП - С. град е посочено, че има данни за подадени ГДД по чл. 92 от ЗКПО с деклариран приходи и разходи за периода от 2010 до 2012 г. вкл., няма данни за подадени ГДД по чл. 92 от ЗКПО за периода от 2013 до 2018 г. вкл., дружеството няма регистрирани фискални устройства, няма отчетени обороти.

Данните по чл. 5, ал. 4 от КСО за периода 01.01.2014 г.- 31.03.2019 г. са подавани по интернет е КЕП на името на И. Д..

До наетите по трудови правоотношения лица са изпратени писма за събиране на

сведения и пояснения по реда на чл. 44-46 от АПК, с цел изясняването на факти и обстоятелствата, свързани с възникването на осигуряване по смисъла на чл. 10, ал. 1 от КСО и § 1, т. 3 от ДР на КСО, но лицата не са се явили, за да дадат сведения и пояснения.

В резултат на извършената проверка на [фирма], ЕИК[ЕИК], контролните органи приели, че дружеството не е извършвало търговска/стопанска дейност, която да поражда необходимост от назначаване на лица по трудово правоотношение, поради което и спрямо назначените в периода 2013 г. - 2019 г. лица не е изпълнен състава на чл. 10 и § 1, т. 3 от ДР на КСО. При невъзникнало осигурително правоотношение осигурителните вноски не са дължими.

Предвид това, на осигурителя [фирма], ЕИК[ЕИК] на основание чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО са издадени задължителни предписания №ЗД-1-21-00673555/18.09.2019 г. за заличаване на подадените данни за осигурителен стаж и осигурителен доход в регистъра на осигурените лица за периода от 01.01. 2013 г. до 31.03.2019 г. вкл., в т.ч. и за Л. Н. А..

След изтичане на срока за изпълнение на влезлите в сила задължителни предписания по чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО са предприети действия от контролните органи на ТП на НОИ, в рамките на предоставената им от закона компетентност, за служебно заличаване по реда на чл. 3, ал. 13 от Наредба № Н-8/29.12.20015 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, подадени от името на [фирма], ЕИК[ЕИК] за указания период, вкл. за Л. Н. А. за периода от 02.06.2014 г. до 14.06.2014 г., послужили при преценката на правото на ПОб.

След приключилата проверка и заличаването на данните в Р., с разпореждане № 214-00-3532-4/24.11.2020 г. /л.55/, поправено с разпореждане №214-00-3532-7/08.01.2021 г. /л.49/, на основание чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО е отменено разпореждане № 214-00-3532-1/25.06.2014 г. за отпускане на парично обезщетение за безработица /ПОб/ по чл.54а КСО.

С разпореждане № 214-00-3532-5/24.11.2020 г. /л.54/, на основание чл. 54ж, ал. 1, във връзка с чл. 10 от КСО е постановен отказ за отпускане на ПОб по чл.54а КСО, по заявлението от 2014 г. относно правоотношението с [фирма].

Разпореждане № 214-00-3532-4/24.11.2020 г. и Разпореждане № 214-00-3532-5/24.11.2020 г., на ръководител на осигуряване на безработица, са оспорени по реда на чл.117 от КСО с отделни жалби вх. №№ Ц 1012-21-1396 и Ц1012-21-1397 от 10.12.2020 г., като жалбите са разгледани в едно общо производство по чл.117 от КСО във вр. чл.32 от АПК.

С обжалваното в настоящото производство Решение №1040-21-34/13.01.2021 г. на директора на ТП на НОИ С. – град на Директор на ТП на НОИ С.- град са потвърдени Разпореждане № 214-00-3532-4/24.11.2020 г. и Разпореждане № 214-00-3532-5/24.11.2020 г., на ръководител на осигуряване на безработица.

Междувременно, с разпореждане 214-00-3532-6/24.11.2020 г. на основание чл. 114, ал.2, т.2 от КСО е разпоредено лицето да възстанови добросъвестно полученото ПОб за периода от 15.06.2014 г. до 14.06.2015 г. в размер на 14 757. 50 лева- главница. Това разпореждане е спряно с Определение №1040-21-33/13.01.2021 г. Директора на ТП на НОИ С.- град, до приключване на спора относно законосъобразността на разпореждане № 214-00-3532-4/24.11.2020 г. и разпореждане №

214-00-3532-5/24.11.2020 г., на ръководител на осигуряване на безработица, с влязъл в сила административен или съдебен акт.

По делото е приложена административната преписка, както и допълнително ангажираните от страните писмени доказателства.

Видно от заключението на допуснатата и приета по делото Съдебно-графическа експертиза, обективирана в Протокол №107/2021, подписите за управител на стр. 10 в графи „Подпис и печат на работодателя“ и за „Управител“ на стр.11 от Трудова книжка №366 на Л. Н. А. не са положени от И. К. Д..

Разпитаният в съдебно заседание в качеството на свидетел В. А.- син на жалбоподателката, сочи, че майка му работила в банка до 2014 г. Лятото на 2014 г. започнала работа като счетоводител в строителна фирма, като работното ѝ място било в кв. Д., около „Цариградски комплекс“, в офис, в малка бизнес сграда, на която по-скоро нямало лого на фирмата. Там работила две- три седмици, но не ѝ харесало, и не помни дали била уволнена или съкратена. Твърди, че няколко пъти я взимал от работа и я карал на работа.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 118, ал. 2 от КСО, от надлежна страна по чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

Разгледана по същество, е неоснователна.

Оспореният административен акт- Решение №1040-21-34/13.01.2021 г. на Директор на ТП на НОИ С. – град е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО- Директор на ТП на НОИ, в кръга на правомощията му. При издаването му е спазена предвидената в закона форма, съобразно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК. Спазени са административнопроизводствените правила. Разпорежданията са издадени от длъжностно лице по чл.54ж, ал.1 КСО, т.е. от компетентен орган в рамките на правомощията му. Разпорежданията са обжалвани по административен ред и в резултат на проведено производство по чл. 117, ал. 2, т. 2 от КСО е постановено и оспореното решение. В решението са посочени последователно извършените действия, изложени са фактически и правни изводи. Формулиран е ясен диспозитив. Съдържа информация за реда, срока и пред кой подлежи на обжалване. Датирано е и подписано.

Предвид това, в производството по административен контрол за законосъобразност не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, представляващи основание за отмяната му. Въз основа на изложеното не се откриват отменителни основания по чл. 146, т. 1, т. 2 и т. 3 от АПК.

Относно материалната законосъобразност на акта:

Съгласно разпоредбата на чл. 54а, ал. 1 от КСО / относимата редакция/ право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 9 месеца през последните 15 месеца преди прекратяване на осигуряването и които: 1. имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта; 2. не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст или пенсия за ранно пенсиониране в Република България, или пенсия за старост в друга държава; 3. не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по чл. 4.

Разпоредбата на чл. 54а, ал. 4 от КСО определя, че ПОБ се изплаща от датата на последното прекратяване на осигуряването, ако заявлението за отпускане на ПОБ, е

подадено в тримесечен срок от тази дата и лицето се е регистрирало като безработно в Агенцията по заетостта в срок 7 дни от тази дата. Съгласно ал.5 на чл.54а КСО ако заявлението по ал. 3 е подадено по неуважителни причини след изтичането на срока по ал. 4, т. 1, паричното обезщетение се изплаща от датата на заявлението за определения по чл. 54в или чл. 54б, ал. 3 или ал. 4 период, намален със закъснението, а според ал.6 ако заявлението по ал. 3 е подадено в срока по ал. 4, т. 1, а регистрацията на лицето като безработно в Агенцията по заетостта е направена след изтичане на срока по ал. 4, т. 2 по неуважителни причини, паричното обезщетение се изплаща от датата на регистрацията за определения по чл. 54в или чл. 54б, ал. 3 или ал. 4 период, намален със закъснението.

Съгласно чл. 54л от КСО отпускането, изчисляването, изменянето, отказването, спирането, прекратяването, възобновяването и възстановяването на паричните обезщетения за безработица се извършват въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 и на данните, декларирани в подадените от лицата документи за отпускане на обезщетенията при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет.

По повод заявление вх. № 214- 00-3532/16.06.2014 г. на Л. Н. А. за отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО, към което е била приложена заповед №075/16.06.2014г. от [фирма] за прекратяване на трудовото й правоотношение, считано от 15.06.2014 г. на основание чл. 71, т. 1 от КТ с Разпореждане № 214-00-3532-1/25.06.2014 г. на длъжностното лице по осигуряването за безработица е отпуснато ПОБ в размер на 59.03 лв. дневно за срок от 15.06.2014 г. до 14.06.2015 г.. Преценката на правото на ПОБ е извършена към датата на подаване на заявлението- 16.06.2014 г. по последното прекратяване на осигуряването и съобразно правното основание, посочено в заповедта за прекратяване на правоотношението, релевантни за определяне на размера и периода за изплащане на ПОБ (чл.54б, ал.3 и чл.54в, ал.1 от КСО). В заповедта е посочено, че до датата на прекратяване на осигуряването А. е имала 26г. и 10 месеца осигурителен стаж. Следва да се отбележи, че за А. са били налични данни по реда на чл.5, ал.4, т.1 КСО чрез [фирма] за периода от 02.06.2014 г. до 14.06.2014 г.

Последващият контрол по разходите на ДОО по реда на чл.108 от КСО касае спазването от осигурителите на нормативните актове по ДОО във връзка с дейността, възложена на НОИ, включително коректността на подаваните от осигурителя данни в Регистъра на осигурените лица, въз основа на които се отпускат и изчисляват паричните обезщетения. Всички документи във връзка с извършване на дейност от осигурителя, възникването на трудово правоотношение, респ. на осигурително правоотношение, начисляване и изплащане на трудови възнаграждения, подаване на данни по чл.5, ал.4 от КСО, следва да се съхраняват от осигурителя в качеството му на такъв и във връзка с извършването на проверки от компетентните органи на НАП, НОИ и ИА ГИТ с оглед възложените им от закона правомощия. Работниците и служителите, назначени по трудов договор не разполагат с документите, от които да се установи цялостната дейност на осигурителя по отношение на упражняваната

търговска/стопанска дейност и осъществяването на общественото осигуряване на назначените по трудов договор лица. В тази връзка, при извършване на проверка по разходите на ДОО на осигурителя, страна в производството е само проверявания осигурител, и само той може да бъде адресат на административния акт (задължителни предписания), издаден в резултат на проверката по разходите на ДОО, а жалбоподателят не е страна в производството по чл.108, ал.1, т.1 от КСО и за контролния орган не е било налице задължение да го уведоми и да изиска представяне на обяснения и доказателства.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. С §1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби (ДР) на КСО е въведена легалната дефиниция на понятието „осигурено лице” - физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски.

Наличието на сключен трудов договор, т. е. възникването на трудово правоотношение, не е единственото и необходимо условие за възникване на осигурително правоотношение, което е основание за изплащане на парично обезщетение, изчислено по данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО. Не съществува идентичност на трудовото и осигурителното правоотношение, тъй като последното възниква само при упражняване на трудова дейност и това е несъмнено, както и според константната съдебна практика. Упражняването на трудова дейност е ключов юридически факт от съществено значение за правилното разрешаване на спора. От доказателствата по делото, преценени от съда не се установява упражняване на трудова дейност от А. при посочения осигурител, данните са заличени служебно относно трудовото правоотношение, като възникването на осигурителното правоотношение не става автоматично дори да е възникнало трудово правоотношение. По делото е безспорно установено, че осигурителят не е упражнявал дейност, поради което и лицата с които съществуват трудови договори, не са упражнявали трудова дейност. Това е фактическо и правно основание за възникването на правото на парично обезщетение за безработица и при доказателствата, че не е упражнявана трудова дейност не е възникнало правото на ПОБ.

Следва да се има предвид, че Констативен протокол №КВ-5-21-00673548/18.09.2019 г. за извършена проверка на [фирма] е официален документ, който е издаден по установения ред и форма от длъжностно лице в кръга на възложената му функция и компетентност. В конкретния случай КП е издаден във връзка с извършена проверка от страна на контролните органи на ТП на НОИ С.- град. Проверката по разходите на държавното обществено осигуряване на [фирма] е възложена със заповед №ЗР-5-21-00575513/06.06.2019 г. /л.93/ на административния орган, явяваща се

правното основание за съставянето на горесцитирания констативен протокол. От тук следва и логичният извод, че представения писмен документ се цени като писмено доказателство.

Въз основа на Задължителни предписания №ЗД-1-21-00673555/18.09.2019 г. за заличаване на подадените данни за осигурителен стаж и осигурителен доход в регистъра на осигурените лица за периода от 01.01. 2013 г. до 31.03.2019 г., от контролните органи на ТП на НОИ – С.-град и на основание чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО, са предприети действия от контролните органи на ТП на НОИ, в рамките на предоставената им от закона компетентност, за служебно заличаване по реда на чл. 3, ал. 13 от Наредба № Н-8/29.12.20015 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, подадени от името на [фирма], в т.ч. и за Л. Н. А..

На следващо място, в открито в хода на съдебната фаза производство по реда на чл. 193 от ГПК, вр. чл. 144 АПК, и в частност от заключението на СГЕ, което се кредитира от съда като компетентно изготвено при специални знания се установи, че подписите за управител на стр. 10 в графи „Подпис и печат на работодателя“ и за „Управител“ на стр.11 от Трудова книжка №366 на Л. Н. А. не са положени от И. К. Д.. Предвид това трудовата книжка в посочената част се дискредитира от доказателствената съвкупност. Досежно събраните в хода на съдебното производство гласни доказателствени средства, се отчита индиция за заинтересованост, тъй като свидетелят е низходящ на жалбоподателя, поради което и показанията му се кредитират само в частта, в която намират доказателствена опора в останалите доказателствени източници. При това положение, съдът дава вяра на показанията му, в частта, в която сочи, предишната месторабота на А., но не и касателно полагането на труд в [фирма] като счетоводител, доколкото същите са изолирани и не намират опора в обективните находки по делото.

Не се доказва възникнало осигурително правоотношение и от ангажираните от жалбоподателя частни документи. По делото са приети две заповеди за прекратяване на трудовото правоотношение №075/16.06.2014 г. и Заповед №176/15.06.2014 г., като по отношение на първата по искане на ответника бе открито производство по реда на чл.193 ГПК по оспорване на положените подписи за работник и работодател. Предвид указаната доказателствена тежест, жалбоподателят не успя да докаже, че подписите са положени от посочените в тях лица, с оглед на което това доказателство не се кредитира от съда.

Предвид заличените като дължими осигурителни вноски на [фирма] безспорно се установява, че такива не са били дължими и съответно Л. А. не е била осигурено лице по см. на §1, ал.1, т.3 от ДР на КСО по правоотношението си с това дружество.

Съгласно чл. 54ж, ал. 2 КСО, влязлото в сила разпореждане по ал. 1 може да се измени или отмени от органа, който го е издал, когато: 1. са

представени нови документи или доказателства, които имат значение за определяне правото, размера и периода на паричното обезщетение за безработица.

В случая, административният орган е приел, че предвид заличените данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за Л. А., за период от време, който касае правото на ПОБ, длъжностното лице по чл. 54ж, ал. 1 от КСО е длъжно да преразгледа основанията за отпускане на ПОБ. С оглед промяната на осигурителния статус на лицето и на основание чл.54ж, ал.2, т.1 от КСО влязлото в сила разпореждане за отпускане на ПОБ е било отменено с разпореждане № 214-00-3532-4 от 24.11.2020 г. /поправено с разпореждане № 214-00-3532-7 от 08.01.2021 г. /, тъй като същото не е било осигурено лице по правоотношението с [фирма].

Съдът намира за нужно да отбележи, че новелата на чл. 54ж, ал. 2 КСО е специална спрямо общите разпоредби на чл. 99 и сл. от АПК (Глава 7 от АПК озаглавена „Възобновяване на производства по издаване на административни актове“). В този смисъл не се прилагат сроковете за възобновяване, уредени в чл. 102, ал. 1 – 2 АПК, а именно три месеца от влизане в сила на акта, респ. три месеца от узнаване на обстоятелството, което служи като повод за възобновяване, но не по – късно от една година от възникване на основанието. При това положение не следва да се обсъжда наличието на преклузия на сроковете.

Неоснователен е довода на жалбоподателя, че разпореждане № 214-00-3532-4 от 24.11.2020 г. е незаконосъобразно доколкото в същото не са изложени мотиви дали органа отменя предходното разпореждане по т.1 или т.2 на чл.54ж, ал.2 КСО. На първо място, изрично в разпореждането е посочено коректното правно основание по чл.54ж, ал.2, т.1 КСО. Изложени са мотивите, довели до издаването на това разпореждане. Действително, словесно не е цитирана правната норма на чл.54ж, ал.1, т.2 КСО, но това не рефлектира върху правото на защита на лицето да разбере кое е мотивирало административния орган да издаде конкретното властническо волеизявление. Подробни мотиви се съдържат и оспореното решение, с което е потвърдено разпореждането, поради което не може да се приеме, че е допуснато съществено процесуално нарушение, влечащо отмяна на акта в тази част само на това основание.

С оглед изложеното, правилно и законосъобразно е издадено разпореждане за отмяна на разпореждането за отпускане на ПОБ, поради което жалбата в тази част на решението, с което потвърждава разпореждане № 214-00-3532-4 от 24.11.2020 г.. е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Настоящият съдебен състав намира решението, в частта, в която е потвърдено разпореждане № 214-00-3532-5 от 24.11.2020 г., с което е постановен отказ за отпускане на ПОБ по заявлението на лицето от 16.06.2014 г. за законосъобразно.

Във връзка с довода на жалбоподателя, следва да се отбележи, че в установения с КСО и Наредбата за отпускане и изплащане на паричните обезщетения за

безработица (НОИПОБ) ред за преразглеждане на влезли в сила разпореждания, който се явява специален спрямо общия, установен в АПК, няма изискване разпореждането за отмяна на отпускането на ПОБ да е влязло в сила, за да бъде извършена новата преценка на правото по подаденото заявление за отпускане. Съгласно чл.54л от КСО отпускането и изчисляването на ПОБ се извършва въз основа на данните по чл.5, ал.4, т.1, подадени в Р., поради което и при наличие на нови данни за длъжностното лице възниква основание за извършване на нова преценка на правото на ПОБ по конкретно подаденото от лицето заявление. Освен това в разпоредбата на чл. 117а, ал. 1 от КСО е регламентирано, че обжалването на разпорежданията по чл. 114 и чл. 117, ал. 1, т. 2 не спира изпълнението им.

Във връзка с довода на жалбоподателя, че при постановяване на разпореждането за отказ за отпускане на ПОБ през 2020 г. длъжностното лице не се е съобразило, че е имала необходимия осигурителен стаж като осигурено за риска „безработица“ лице по предходното правоотношение със [фирма] и е отговаряла на всички предпоставки на чл.54а, ал.1 от КСО, следва да се има предвид, че длъжностното лице е обвързано да извърши преценка на правото на ПОБ по конкретно подаденото заявление, с което е сезиран. В случая това е по последното прекратяване на осигуряването преди подаване на заявлението за отпускане на ПОБ в ТП на НОИ. Съгласно приложимите субсидиарно общи разпоредби на АПК при отпускане на ПОБ, инициативата за започване на административното производство по издаване на ИАА е на гражданина (чл.24, ал.1 от АПК), а датата на започване на административното производство е датата на подаване на заявлението (чл.25, ал.1 от АПК). Безспорно в случая, това е станало след прекратяване на правоотношението с [фирма], а не на това със [фирма]. В тази връзка, при отмяна на разпореждане № 214-00-3532-1/25.06.2014 г. за отпускане на ПОБ за длъжностното лице не е налице основание да извършва преценка на ПОБ на лицето по предходно прекратяване на правоотношението, доколкото е липсвало волеизявление от страна на лицето за извършване на такава преценка.

Предвид горното, съдът намира, че Директорът на ТП– НОИ– С. град е постановил решението си в съответствие с материалния закон и с неговата цел, поради което оспорването е неоснователно и следва да бъде отхвърлено.

С оглед изхода на спора, на жалбоподателя не следва да се присъждат своевременно претендираните разноски. Основателна е претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като с оглед правната и фактическа сложност на делото намира, че жалбоподателят следва на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК ,вр. чл. 37 от ЗПП, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева и възнаграждение за вещо лице в размер на 300 лв.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал.2 т АПК, Административен съд – София град, III-то отделение - 73 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. Н. А. срещу Решение № 1040-21-34/13.01.2021г. на директора на Териториално поделение на НОИ С.- град, с което са потвърдени Разпореждане № 214-00-3532-4/24.11.2020 г. и Разпореждане № 214-00-3532-5/24.11.2020 г. на Ръководителя на осигуряването за безработица в ТП на НОИ- С. град.

ОСЪЖДА Л. Н. А., да заплати на Териториално поделение на НОИ- С. град разноски по делото в размер на 400 лв.

Решението на основание чл. 119, ал. 1 от КСО не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: